

התפכחות

הם החלימו דיסק

בחודש אוגוסט 2005 ביצעה מדינת ישראל התנתקות, נסיגה ועקירה מגוש קטיף וצפון השומרון. איש לא טרח לספק הסברים, העיתונות לא דרשה אותם, והמבצע המסובך, היקר והכואב - יצא לדרך ללא סימני שאלה. בתוך ימים ספורים נמחה עולם שלם של חיים, צבעים, קולות, ריחות ומראות. מגדל מפואר של שלושים שנות ציונות בגוש קטיף הוחרב בהינף בולדוזר כאילו היה מגדל קלפים.

הניסוי כשל. רבים ממתכנניו ומבצעיו הכירו בכישלון, חלקם מודים בכך בקול רם וצלול. הנסיגה מפינת הארץ הקטנה הזאת איפשרה את הקמתה של ממלכת טרור בפאתי הנגב, חופשייה מפיקוח, עם גבול פתוח לכיוון מצרים ועם מעט מאוד אפשרויות פעולה של ישראל בתוכה. המשפחות שנגררו בכוח ממחוז חייהם

מתקשות עד היום להשתקם. הרוח הגבית שניתנה לטרור נשבה מהדרום והגיע עד מפרשי חיזבאללה בצפון. בתי הכנסת שהושארו בגוש קטיף נשרפו וחוללו, מתים הופרעו ממנוחתם. האם היה המחיר שווה את תמורתו? היום, באיחור טראגי, נפל האסימון.

תהליך ההתפכחות כואב, אולם המחיר ששילמו עשרת אלפים מטובי האזרחים כואב עוד יותר. אנחנו, שמתקשים לשכוח את הפצע הפעור בתוכנו, אספנו כאן את מיטב ההתבטאויות של מצעד המתפכחים והמכים על חטא.

● בתקווה שהלקח נלמד.

מוגש כחומר למחשבה על-ידי מועצת יש"ע

"למה לא שאלנו את השאלות? כי היה ראש ממשלה שהיתה לו אחיזה איתנה במוקדים הנחשבים של התקשורת"

איך זה שכולנו הלכנו שבי אחרי אוסלו? איך אף אחד מאיתנו לא באמת לקח את בני בגין ברצינות? אני זוכרת אותו מתהלך, כמעט כנביא זעם, עם מחשב כפ"ד מן הסוג הישן, שהיו בו כל הנאומים של ערפאת וכל ההוכחות שאין לאיש שום כוונה לקיים את ההסכם. בני בגין הציג את כל הטקסטים ואגר את כל האינפורמציה, ואף אחד מאיתנו לא היה הגון מספיק, כשאוסלו קרס, לומר שהוא צדק...
למה עשינו את זה גם בתקופת ההתנתקות? ולמה אף אחד היום לא קם ואומר מנין ניתך עלינו גשם הקסאמים הזה? למה לא סיפרו לנו על זה קודם? איך לא שמענו על זה מכל 'עיבל גלעד' שנשלח לתחנות השידור למיניהן?
למה דובי וייסגלס לא סיפר לנו שיהיה גשם של קסאמים על שדרות? למה עכשיו אנחנו לא

שואלים אותם איך אתם לא נותנים דין וחשבון? למה סיקרנו את ההתנתקות רק כשהילדים הכתומים הבעירו צמיגים בכבישים וניסו להסתנן לגוש קטיף?
למה לא שאלנו את השאלות העמוקות באמת, האם הצעד הזה הוא הצעד הנכון גם לשיטתו של מי שרוצה לחלק את הארץ, וגם לשיטתו של מי שחושב שזה אסון ובכייה לדורות? למה לא העמקנו בזה? בגלל אותה סיבה, שהודפת אותנו מהתעמקות בשאלות על העוני והפנסיה, אבל גם בגלל עוד סיבה אחת: כי זה לא היה פופולארי. וכי היה ראש ממשלה חזק שהייתה לו אחיזה איתנה במוקדים הנחשבים של התקשורת. ●

מתוך דברים שנשאה אילנה דיין בטקס חלוקת הפרס לעיתונות של המרכז העולמי "בני ברית", כ"ו סיוון תשס"ו, 22.6.06

"תמכתי, וטעיתי.

האופן שבה בוצעה ההתנתקות - פשע...
אריאל שרון - אבי הטומאה הפוליטית בישראל.
אהוד אולמרט - ממשיך דרכו של שרון"

מתוך ראיון באתר האינטרנט NRG, ד' שבט תשס"ז, 23.1.07

"כאשר בוחנים את ההתנתקות בדיעבד, מאזן האינטרסים של ישראל שלילי ביותר"

אני חש תסכול לנוכח השיח הציבורי, התקשורתי והפוליטי שגבר לאחר ניצחון החמאס בבחירות, בעיקר בשל ההתעלמות המוחלטת מתרומת תוכנית ההתנתקות החד-צדדית לחיזוק החמאס. עיוורון זה הוא נדבך נוסף בטשטוש האמת באשר להתרחשויות סביב תוכנית ההתנתקות, מדרך קבלת ההחלטות, דרך התכנון ועד הביצוע... אין להתעלם מכך שברקע ההחלטה היתה גם מצוקה פוליטית - ירידה בתמיכה בראש הממשלה, וייתכן שהצטרפה לכך גם מצוקה אישית, בהקשר לממצאי החקירה של חשד לשחיתות.

לכל אורך הדרך הייתה לי ביקורת קשה על התנהלות הדרג המדיני בכל הקשור בהתנתקות. היועצים שלמעשה הובילו את המהלך וניהלו אותו עשו זאת באופן חובבני ורשלני. קצרה היריעה מעיסוק בפרטים, ודי לבחון את התוצאה.

כאשר בוחנים את ההתנתקות בדיעבד, ניתן לסכם את המאזן לגבי האינטרסים של מדינת ישראל כשלילי ביותר... ישראל נסוגה מכל מילימטר, כולל פינוי יישובים, בלי לקבל תמורה, ובכך יצרה תקדים בעייתי... הפלשתינים לא שילמו מחיר מדיני כבד על פתיחתם במלחמה בספטמבר 2000 אלא להפך: הם קיבלו חינום את רצועת עזה. בכך הוחמצה הזדמנות היסטורית ונזרע הזרע להמשך העימות המזוין.

כל עוד ישראל ומנהיגיה יתנהלו על ידי ספינולוגים ויועצים פוליטיים נטולי ידע, סמכות ואחריות, הנקראים מתוך כוונה להטעות "יועצים אסטרטגיים", תימשך ההתנתקות של המדיניות הישראלית מן האמת ומן המציאות. ואזרחי ישראל ימשיכו לחיות עם תקווה מופרכת, נוחה לטווח קצר, שתתנפץ בסופו של דבר כאשליה".

"כל עוד ישראל ומנהיגיה יתנהלו על ידי ספינולוגים... תימשך ההתנתקות מן האמת ומן המציאות"

מתוך מאמר של יעלון שפורסם בעיתון "מעריב", כ"ו שבט תשס"ו, 24.2.06

ציפי לבני, שרת החוץ,

ממובילי התמיכה בתוכנית ההתנתקות בממשלת שרון, ומהבולטות במצדדים בנסיגה נוספת בממשלת אולמרט

ד יברנו במונחים של 'ניקח את גורלנו בידינו', אבל בפועל נסוגנו מרחובות עזה. זה לא נתפס כהישג של המתונים. אמרנו שנעשה את זה לבד, ואכן הורדנו התנחלויות ולא דיברנו איתם. ומה הייתה התוצאה? חיזוק הקיצונים ולא המתונים. ברחובות עזה ראינו את הסיסמא שקראה 'עשר שנות משא ומתן - לא קיבלנו שום דבר; קצת טרור - והם עוזבים'. לא צריך לוותר לטרור, ולא צריך לעשות ויתורים במקום שזה נתפס כהישג לטרור...

ככל שאנחנו מוציאים את הצבא מחוץ לשטחים, מתפתחים יותר קני טרור. ●

מתוך דברים שנאמרו במרכז לשלטון מקומי, י"ד טבת,

4.1.07

פרופ' אהרון צ'חנובר,

זוכה פרס נובל בכימיה לשנת 2004, תמך תמיכה נחרצת ופומבית בהתנתקות בשעתה

"בשנה שעברה הייתי בעד ההתנתקות... קיוויתי ששיבו לנו כגמולנו, אך טעיתי"

ב שנה שעברה אני הייתי בעד רעיון ההתנתקות, שנראה לי כאקט של נדיבות חד-צדדית כלפי הפלסטינים. קיוויתי ששיבו לנו כגמולנו, אך טעיתי: אחרי הנסיגה החד-צדדית קיבלנו רק טרור ועוד טרור. רעיון החד-צדדיות פשט את הרגל ויחד עימה פשטה את הרגל מפלגת בועת הסבון שקמה על בסיסו. היא אומנם נותרה בשלטון אך מה בשורתה כיום?

אני מצפה מראש הממשלה ושר הביטחון ומשרי הממשלה שיקומו בבוקר משנתם וישאלו את עצמם: אחרי חצי שנה בשלטון, מה עוללנו למדינה הזו? האם השגנו ולו יעד אחד שהצבנו לעצמנו ולבוחרינו? זה הרי המינימום המוסרי המתבקש מהם. אני תוהה, איך הם יכולים לחיות בשלום עם הכישלון שיצרו במו ידיהם? ●

מתוך ראיון משותף עם פרופ' אומן ל"דיעות אחרונות" מוסף שבת, ה' חשוון תשס"ז 27.10.06

**"למרבה הצער
מתברר עתה
שהמתנחלים
הקיצונים
והפסימיסטים
הם שצדקו"**

למרבה הצער מתברר עתה, שהמתנחלים הקיצונים והפסימיסטים הם שצדקו. הפלשתינאים אינם רוצים להכיר בישראל ולא להשלים עם קיומה. והפעם, בניצוחו של חמאס, שוב אינם מחמיצים שום הזדמנות להחמיץ כל הזדמנות. במקום לבנות ולפתח את השטח שישראל פינתה, כפי שמצרים עשתה בסיני, הם הפכו את גוש קטיף בסיס לירי יום-יומי על תושבי הנגב, ובראשם תושבי שדרות; ירי המכוון נגד אזרחים, נשים וילדים. אזהרותיהם של אריאל שרון ודן חלוץ, ש"אם יירו קסאמים אחרי פינוי עזה, תגובת ישראל תהיה חמורה" - לא ממש הפחידו אותם. ●

עיתון "הארץ", ל' חשוון תשס"ז, 21.11.06

**"מבחינה
פרקטית,
פרגמטית
וראיית המצב
כפי שהוא,
הכתומים
צדקו"**

מבחינה פרקטית, פרגמטית וראיית המצב כפי שהוא, הכתומים צדקו. ההתנתקות הייתה צעד שתוכנן על-ידי אדם קצר-רואי, שהמיט בראייתו קצרת-הרואי לא פעם אסונות על העם. המהלך תוכנן ברישול, באופן גחמני, ונסמך על-יך שחלקים גדולים בציבור תמכו בו מבחינה אידיאולוגית כללית. לכן ניתן היה להעלים את כל הכשלים העמוקים, החמורים והבלתי נסבלים שהיו בו.

אני מקווה שאותו ציבור, שהפך את ההתנתקות לדגל כחול לנופף בו, כאשר תגיע תוכנית ההתכנסות ישים לב יותר לפרטים ויוודא שאם תוכנית כזאת תתבצע - היא תתבצע באופן שיבטיח שמשוהו ממה שהיא מבטיחה יתקיים ולא רק החרפה של המצב בגבולות בלתי אפשריים. ●

הדברים נאמרו בתוכנית "המילה האחרונה" בגלי צה"ל,
ל' סיוון תשס"ו, 26.6.06

לפני שנה האמנתי, שייתכן לסגת משטחים באופן חד-צדדי. אבל צריך לומר שהניסיון שהיה לנו בלבנון ובעזה אינו מעודד, נסוגנו חד-צדדית מלבנון וראו מה קרה. נסוגנו לחלוטין מעזה וחזרנו לגבול הבינלאומי, וכל יום הם יורים רקטות קסאם על ישראלים. ●

מתוך ראיון שהעניק לתקשורת הסינית
ערב יציאתו לביקור בסין, י"ח טבת תשס"ז, 8.1.07

**"צריך לומר
שהניסיון שהיה
לנו בלבנון
ובעזה אינו
מעודד"**

התאמתו אזהרותיהם של מתנגדי ההתנתקות. מבעד למבואותיה הפרוצים של הרצועה הוברחו כמויות עצומות של נשק... הגדר אינה מבטיחה שקט: הקסאמים חולפים מעליה ומחבלים מסוגלים לחתור מתחתיה... דבר לא נבנה על ההריסות חוץ מאשר מחנות אימונים למחבלים.

מתוך מאמר של לונדון מאתר החדשות YNET,
ל' סיוון תשס"ו 26.6.06

**"דבר לא נבנה
על ההריסות
חוץ מאשר
מחנות אימונים
למחבלים"**

האלוף גרשון הכהן,
שימש כקצין הממונה על
פינוי רצועת עזה במסגרת
ההתנתקות

”ד” ה שקרה בשנה
שעברה (תכנית
ההתנתקות) היה פשע,
ואני הייתי שותף לפשע נגד
העם היהודי. מה שקורה
כאן עכשיו - מלחמת לבנון
השנייה - זה העונש על מה
שקרה לפני שנה”

הכהן אמר את הדברים בביקור אצל
משפחה ששכלה את בנה במלחמת
לבנון, ל' אב תשס"ו, 24.8.06

מירב מיכאלי

מנחת טלוויזיה ושדרנית רדיו, מזוהה עם השמאל, פעילה למען זכויות אדם וקידום
מעמד האישה

**”ההתנתקות
השאיירה אלפי
משפחות בלי
בית, הסלימה
את המצב בעזה
ולא קידמה
כהוא-זה את
מצב הביטחון”**

מקורביו וגם בעצם שפשוט עשה מה שרצה. וכך, מלחמת לבנון השנייה היא תולדה של מדיניות ההזנחה שלו את הגבול הצפוני במשך שנות שלטונו, והרמטכ"ל הכושל שלה הוא מינוי כמעט אישי שלו. גם מפכ"ל המשטרה, שהלך כי לא טיפל בשוטרים מושחתים - לכאורה, הוא מינוי של אריק שרון, והשר שלו לביטחון פנים צחי הנגבי. ההתנתקות השאירה אלפי משפחות בלי בית, בלי עבודה, בלי קהילה, הסלימה את המצב בעזה ולא קידמה כהוא-זה את מצב הביטחון. כשיתחיל לשקוע האבק, אנחנו חייבים לזכור לא ליפול שוב בפח הזה, באחזת העיניים הזאת של מישהו "חזק", ששותק ולא נותן לנו דין וחשבון. והוא מעולם לא נתן דין וחשבון. לא לנו ולא לבן שלו, שעומד להיכנס בשבילו לכלא. עד כדי כך חזק הוא לא היה. ●

מתוך מאמר שפורסם באתר האינטרנט YNET,
א' אדר תשס"ז, 19.2.07

צריך להגיד: כל מה שקורה לנו כמדינה בימים אלה הוא האפטר-אפקט של שלטון שרון. היום אנחנו משלמים את המחיר על חמש שנים של שיכרון חושים, בהן אהבנו לחשוב שיש לנו מנהיג חזק וחכם וכל-יכול. אריק שרון ניהל שלטון ריכוזי-פריטי ממש. הוא יצר בישראל תקדים של שלטון שאינו מתחשב, אינו משתמש ולמעשה ממש לא סופר אף אחד ושום דבר: לא את המפלגה שלך, לא מפלגות יריבות, לא מוסדות שלטוניים, לא פרוצדורות הכרחיות, לא אינטרסים לאומיים וגם לא את החוק. שרון הצליח לנהל שלטון ללא-מצרים על-ידי קבוצה מצומצמת של מקורבים, שריכוזו בדיהם - לרוב באופן לא פורמלי - כמות אדירה של כוח. היה להם שם נורא יפה: "פורום החווה". זה נשמע חקלאי כזה. יחד איתם הוא עשה בישראל כבתוך שלו, תוך שהוא מצליח לסמא את עיני העיתונאים והאזרחים בקור הרוח שלו, בקסם האישי, במיומנות התקשורתית המשובחת של

האלוף דן הראל שימש כאלוף פיקוד הדרום בעת ההתנתקות

ההתנתקות טרם הוכיחה את עצמה. זהו לא השלב הרלוונטי לבחון את הדברים אך נטישת השטח ומתן האפשרות לצד השני לספק לעצמו ביטחון לא הועילו, וכעת עזה נמצאת על סף אנרכיה”.

מתוך דברים שאמר הראל בטקס לזכרו של יצחק רבין בווישינגטון, כ”ה כסלו תשס”ז, 16.12.06

שמעון פרס,

השר לענייני ירושלים וסגן ראש הממשלה

מה שתופס אותך בהפתעה בכל שיח עם שמעון פרס הוא יכולתו לשנות דעה כשמשתנה המציאות... פוליטיקאי ישראלי מצוי חש בנוח כשהוא חוזר על דברים שאמר בעבר. שמעון פרס חש בנוח כשהוא אינו חוזר עליהם. תהיה התכנסות? ישראל תיסוג חד-צדדית מחלקים גדולים של יהודה ושומרון, נסיגה שהייתה הציר המרכזי של מצע קדימה? רעיון ההתנתקות או ההתכנסות החד-צדדית נגמר. הוא נגמר פוליטית, פסיכולוגית ומבצעית. לא תהיה ביהודה ושומרון חזרה כפולה ומכופלת על הנסיגה מעזה. לא יהיה פינוי מאסיבי של התנחלויות.

מה מניע אותך לקביעה כה נחרצת? רעיון ההתכנסות מת משלוש סיבות. האחת: יורים עלינו מרצועת עזה אחרי שנסוגו ממנה.

”רעיון ההתנתקות נגמר. לא תהיה ביהודה ושומרון חזרה כפולה ומכופלת על הנסיגה מעזה.”

השנייה: הפוליטיקה הפלשתינית מפוצלת, מפולגת, ואין בה מי שייקח אחריות. והסיבה השלישית: ישראל היא דמוקרטיה, ודעת הקהל שוללת היום את הרעיון של התנתקות חד-צדדית נוספת. לכן היא לא תהיה לפחות לא בחמש שנים הבאות, או אפילו בעשור הקרוב.

מה אתה מציע במקום פעולות חד-צדדיות? קיפאון? משא-ומתן עם החמאס? אין ולא צפוי משא-ומתן עם החמאס, כי הם לא קיבלו אפילו חלק מהתנאים שהציבו להם ממשלת ישראל וממשלות העולם לשם דו-שיח. חמאס לא יתפטר: ראשיו לא רוצים להכיר בנו ובקיומנו. אז על מה נדבר? ●

סבר פלוצקר מראיין את שמעון פרס, מוסף שבת של “ידיעות אחרונות”, ט”ו אלול תשס”ז, 8.9.06

"לא הייתי רוצה שוב לראות מצב שבו אנחנו נתקפל, נאמר, מיהודה ושומרון ולמחרת היום יתחילו לעוף קסאמים על כפר סבא ועל רעננה והרצליה"

המלחמה גרמה לי לבחון מחדש דעות שהחזקתי בהן הרבה זמן ואמונות שהאמנתי בהן, בין השאר שאם אנחנו נחזור לגבולותינו המוכרים לא תהיה יותר עילה לתקוף אותנו. האמנתי שהנסיגה מלבנון והחזרה לגבול הבינלאומי שלנו בצפון תביא לשלום בגבול הזה. האמונה הזאת התבדתה.

ציפיתי שההתפנות מרצועת עזה ומסירת כל שטחי הרצועה לידי הפלשתינים תביא אותם לידי כך שהם יניחו שם את נשקם ויתחילו לעסוק בבנייה ובשיקום של הרצועה וביזמות שלום בתוך הרצועה, לטובתם הם, ויתחילו להראות לעולם שכשנותנים להם הם יודעים לבנות חברה ויודעים לבנות מדינה. במקום זה, ביום שלמחרת הנסיגה מהרצועה, התחילו לעוף קסאמים. לא נבנה שם כלום בימים האלה, כלום, כלום, רק

פעולות הרס. ההנחה הזאת, שדי בכך שאנחנו נצא מהשטח ונתקפל לתוך גבולותינו כדי שהצד השני יפסיק את תוקפנותו, התבדתה. מתברר שהגורמים לתוקפנות כלפינו הם כנראה עמוקים יותר מאשר התביעות לחזור אל גבולותינו.

אני בפירוש לא הייתי רוצה שוב לראות מצב שבו אנחנו נתקפל, נאמר, מיהודה ושומרון ולמחרת היום יתחילו לעוף קסאמים על כפר סבא ועל רעננה והרצליה בשלב ראשון, ואנחנו נצטרך גם שם להתחיל להגיב. ●

ראיון ברשת ב' של קול ישראל, ב' אב תשס"ו, 27.7.06

”ע” כשיו, אחרי המלחמה הכושלת בלבנון, ומשהתפרסמו מסקנות הוועדה שבדקה את תוכנית ההתכנסות ומצאה שהיא רעה מאוד - יש לקוות שלא נגלה שגם אולמרט הוא נרקסיסט, שהולך עם הראש של כולנו לתוך קיר ההתכנסות.”

מאמר ב־ YNET
כ"ג אב 17.8.06

קיוויתי בכל לבי... שאפשר יהיה לכוון שלום דר־מדינתי בין הים לבין הירדן. אבל אין על מה לדבר.

החיזבאללה והחמאס סולדים משלום אמת יותר מכל גורם במזרח התיכון. שאיפתם לסכל כל הסדר מניח את הדעת כה איתנה וחזקה עד כי ברור לי לגמרי שאהוד אולמרט איבד לפחות לפי שעה את המנדט לתוכנית ההתכנסות ביהודה ושומרון אשר הייתה ליבת מצע הבחירות של קדימה.

אם ירצה לממשה ביום מן הימים, ייאלץ לבקש מנדט מחדש. לפני כניסתי לקלפי אשקול מחדש.

כרגע - לא. ●

מעריב, מוסף שבת, ג' אב, 28.7.06

"ברור לי לגמרי שאהוד אולמרט איבד לפחות לפי שעה את המנדט לתוכנית ההתכנסות ביהודה ושומרון"

בין יתר המכשלות הקשות שהממשלה הזאת מספקת לנו, אנו נוטים לשכוח את המצב שנמצאים בו מפוני גוש קטיף. המגורים הארעיים, החיים התלושים, האבטלה הגבוהה, חוסר הוודאות - הם עניין מיותר ומביש.

התנגדתי להקמת גוש קטיף, כפי שהתנגדתי להקמת ההתנחלויות האחרות. בוודאי שאיני תומך במחנה הכתום, אני אף סבור שיש בו אנשים שאחריותם למצב המפונים לא פחותה מאחריותה של הממשלה. אבל המצב הזה מעיד לא רק על השלומיאליות הממשלתית הרגילה, זו ששבה ומופיעה לפנינו כמעט בכל תחום, ולא רק על קהות החושים הממשלתית הרגילה. ניכר כאן קו ברור של התעללות, אולי אף רצון לייצר טראומה ציבורית... ●

"מצבם של אנשי גוש קטיף מביש, ניכר כאן קו ברור של התעללות"

מתוך טורו האישי של מאיר שלו במוסף שבת של "ידיעות אחרונות", כ"ב טבת תשס"ז, 12.1.07

”ה” התנתקות היא קודם כל מהלך של עקירה. יש במדינת ישראל מכבסה של מילים. מפחדים להשתמש במונח הזה של עקירה וקוראים לזה פינוי, קוראים לזה כל מיני דברים אחרים, אבל היתה פה עקירה.”

מתוך דברים שאמר בשיחה עם תלמידי המכינה הקדם־צבאית בעל, ח' שבט תשס"ו, 6.2.06

כיהן כסגן שר הביטחון מטעם הליכוד ותמך בתהליך ההתנתקות. לאחר־מכן פרש והצטרף ל”קדימה” ומונה לשר העלייה והקליטה בממשלת אולמרט.

היו לי פה ושם השגות או סימני שאלה והם התחזקו בעקבות הביצוע. לא רק ראש הממשלה מהרהר על תוצאות ההתנתקות אלא חלק גדול מאלה שתמכו בהתנתקות ושהיום תוקפים אותה, ונמצאים באופוזיציה, אני רוצה להזכיר שגם הם תמכו בהתנתקות, כמעט כל מי שתוקף את התוכנית היה מתומכיה.

מההתחלה היו בתוכנית סימני שאלה שאחרי זה התבררו כדפקטים רציניים בתוכנית. אנחנו הפסדנו את ציר פילדלפי, זו הייתה שגיאה ליותר על השליטה בפילדלפי.

מה שקרה עם הציבור המגורש זו בעיה חברתית. נשללה הלגיטימיות האידיאולוגית של ציבור המגורשים, של ארץ ישראל השלמה השייכת לעם היהודי.

לא הייתה נדיבות של המדינה ובקרב מקבלי ההחלטות לעניין הזה. אם ידעו לעשות את הגירוש בצורה ראויה, הנטיעה מחדש של המגורשים אינה לתפארתה של מדינת ישראל. ●

מתוך נאום בכנס ירושלים, 20.3.07

”מההתחלה היו בתוכנית סימני שאלה שאחרי זה התבררו כדפקטים רציניים בתוכנית”

"זה מעולם לא היה קשור לפלשתינים, לדמוגרפיה לשאיפה להסכם שלום... זה לא היה למרות המתנחלים אלא בגללם"

תחת הכותרת "דברים שאי-אפשר היה לומר בזמן ההתנתקות", כתב ב"ידיעות אחרונות" את מה שרבים הרגישו ולא העזו לומר: ההתנתקות נבעה משנאת המתנחלים, מרצון "ללמד אותם לקח" או להנמיך את קומתם - ולא משום סיבה אחרת.

תווקא עכשיו, כשההתנתקות אינה במרכז חיינו, כשהיא אינה אירוע רגשי אקוטי, אולי הגיע הזמן לבחון אותה מחדש. ממשלת ישראל הגדירה אותה כ"צורך לאומי", מבלי שטרחה להגדיר מהו הצורך. מה היה הצורך בדיוק? כדי לענות על זה כדאי אולי להידרש לאמירתו המפורסמת של הנרי קיסינג'ר, לפיה "לישראל אין מדיניות חוץ, יש לה רק מדיניות פנים".

בפרספקטיבה של שנה אחת ומלחמה אחת, אני רוצה להציע תיאוריה: זה לא היה למרות המתנחלים, אלא בגללם.

זה מעולם לא היה קשור לפלשתינים, לדמוגרפיה, לשאיפה להסדר שלום, לתשישות

"ע"צ עם זה שעירבו את צה"ל בהתנתקות, וצה"ל נאלץ בהתנתקות לבצע תפקיד משטרת, גרם למכה חזקה למוטיבציה. שלא לדבר על זה שצה"ל לא התאמן שנה שלמה, ורק התעסק בפניוויים. צריך להחזיר את צה"ל למדים".

ראיון בתוכנית "מה בוער" בגלי צה"ל, כ"ו שבט תשס"ז, 14.2.07

היחסית של צה"ל או לכל אחד מן ההסברים שניתנו לנו (ונסותרו שוב ושוב). המניע היה אחר לגמרי. הוא נעוץ בהפרת האיזון העדין שהיה בין חברת המתנחלים לבין החברה הישראלית. הדמוקרטיה הישראלית הבינה שהיא לא יכולה להרשות לעצמה להיות מנוהלת בידי קבוצת מיעוט מיליטנטית. לאמיתו של דבר איש לא רצה להתנתק מהם, אלא רק ללמדם שיעור בצניעות.

ההתנתקות נבחנת היום בכלים אחרים - פוליטיים, אסטרטגיים, דמוגרפיים. היא לא יוצאת מהבחינה הזאת טוב מדי - בטח לא כל עוד נופלים הקסאמים בשדרות ואשקלון - אבל לפחות כולנו למדנו משהו. הציבור על הצורך בהסדר שלום, המתנחלים על גבולות הכוח של עצמם. ●

מתוך מאמר שפורסם במוסף "שבעה ימים" של "ידיעות אחרונות" כ"א תשרי תשס"ז, 13.10.06.

**”אני עדיין
לא מצליח
להבין כיצד
ויתרה ישראל
על חלקים
מאדמתה
בהתנדבות
ובלהיטות”**

בשנה שקדמה להתנתקות התאמן הצבא בעיקר בפינוי מתיישבים, והדבר הסיט אותו מההכנות למלחמה בלבנון. האימונים לקראת ההתנתקות לא רק הסיטו את הצבא מהכנות למלחמה מסוג מלחמת לבנון, אלא גם ממרכז הקונצנזוס כצבא העם. קרוב לוודאי שההתלהבות של הגורמים הצבאיים שהובילו את הנושא הזה והוציאו אותו אל הפועל קשורה לכישלון הגדול במלחמה...
מדינה שמוכנה לוותר על חלקים מאדמתה משולה בעיניי למדינת מתאבדת. אם היא עושה זאת ביוזמתה, סימן השאלה אף גדל פי כמה. אם עושי המלאכה - צה"ל והמשטרה - מבצעים את ההתנתקות הזו בהתלהבות ובשמחה, ולא בתחושה נוראה של אובדן גדול וויתור נוראי - סימן השאלה הרה עולם.
אני עדיין לא מצליח להבין כיצד ויתרה ישראל

על חלקים מאדמתה בהתנדבות ובלהיטות; וכיצד הפכה לפושעים את המתיישבים המחוברים לאדמה, במקום להעלות על נס את מאבקם, השומר על הזהות היהודית של ישראל.
בכל פרום אפשרי הבעתי את דעתי שההתנתקות היא מהלך מסוכן מאוד... טענתי אז, ואני טוען גם היום, כי הייתה זו שגיאה אומללה להחליט שצה"ל יוביל את ההתנתקות. מעשה כזה אינו מתפקידו של הצבא. השימוש בצבא כגוף המפנה יישובים פוגע קשות בכוח הצבא, ואני מקווה שהפגיעה אינה אנושה.
אני קורא לראש הממשלה לקחת אחריות אישית על הכישלון במלחמת לבנון, בעיקר בשל אמירתו על האצת תהליך ההתכנסות בעת המלחמה. אמירה שכזאת שומטת מהמנהיג שאומר אותה את קרקע המנהיגות שלו. ●

**”אני קורא לראש
הממשלה לקחת
אחריות אישית על
הכישלון במלחמת
לבנון”**

רוניטל בריאיון לשבועון "כפר חב"ד",
י"ד תשרי תשס"ז, 6.10.06

האלוף יאיר נווה

פיקד על ביצוע ההתנתקות בצפון השומרון

אני טענתי מתחילת הדרך,

שאין בהתנתקות שום שיקול בטחוני, זאת ההחלטה מדינית ביסודה שאת מניעיה אולי יחקרו פעם. ●

מתוך NRG מעריב, דברים שנאמרו בטקס לרגל יום עצמאות התשס"ז, 19.4.07.

"תמיד טענתי שאין בהתנתקות שום שיקול בטחוני"

הרב ישראל וייס

הרב הצבאי הפורש, כיהן כרב הצבאי הראשי בעת ביצוע ההתנתקות

"כשאני מעלעל באלבום התמונות של בתי הכנסת, בתי המדרש, מוסדות החינוך, האולפנות והשיבות שהיו ואינם, לבי שותת, עיני דומעות ואינני מוצא מנוח לכף רגלי. איני חדל מלשאול את עצמי האם על החורבן העכשווי ייבנה השלום העתידי, והאם בגינו תשקוט הארץ 40 שנה. טובת עתיד קיומנו מחייבת את שבועת הנצח שלעולם לא עוד להתנתקות אנושית, לעולם לא עוד להתכנסות אנושית. ●

אני חדל לשאול את עצמי האם לא היה קורבן ההתנתקות לשווא. כשאני מעלעל באלבום התמונות של בתי הכנסת, בתי המדרש, מוסדות החינוך, האולפנות והשיבות שהיו ואינם, לבי שותת, עיני דומעות ואינני מוצא מנוח לכף רגלי.

איני חדל מלשאול את עצמי האם על החורבן העכשווי ייבנה השלום העתידי, והאם בגינו תשקוט הארץ 40 שנה.

טובת עתיד קיומנו מחייבת את שבועת הנצח שלעולם לא עוד להתנתקות אנושית, לעולם לא עוד להתכנסות אנושית. ●

מתוך דברים שנשא הרב וייס בטקס הפרישה מתפקידו, ה' תשרי תשס"ז, 27.9.06

"מישהו אמר עליי שנהייתי ימני. זה לא נכון, מי שאינו בעד השמדת ישראל, או בעד זחילה עלי גחון - הוא ימני? ובכלל, מה רע בזה? אני אמנם איני ימני, אבל מה זה בדיוק ימני בסיפור היהודי - ערבי?"

טלפנו לומר שבמוצ"ש מפגינים נגד המלחמה. נגד איזו מלחמה? פעם הייתי מפגין מתוך שינה ומן הראשונים הייתי, נגד כל עוולה, הכיבוש, המלחמה ההיא בלבנון. אבל איזה מין כיבוש יש עכשיו בלבנון? יצאנו משם. יצאנו מעזה.

מישהו אמר עליי שנהייתי ימני. זה לא נכון, אבל מה יש להם? מי שאינו בעד השמדת ישראל, או בעד זחילה עלי גחון - הוא ימני? ובכלל, מה רע בזה? אני אמנם איני ימני, אבל מה זה בדיוק ימני בסיפור היהודי - ערבי?

קראתי מאמרים, איך הכל קשור לכיבוש. שצריך לנהל משא ומתן. אבל עם מי? ומה שייכת לבנון לכיבוש? וזה לא הכיבוש ולא הרוע שהיהודים משחררים ממטוסי האף-16 שלהם. זה מה שהיה ברור תמיד והתעלמנו ממנו: זאת מלחמת הקודש של האיסלאם הקיצוני במערב, שאנו השפיץ שלו

ואנו החלק הנגיש ביותר בו. חיזבאללה תקף אותנו בדרום אמריקה ובלבנון עוד קודם שגילה את חוות שבעא, שהייתה בכלל סורית.

אנחנו לוחמים הפעם מלחמת קיום. חזרנו לימים בהם בגיל 17 התגייסתי לפלמ"ח, כי הערבים לא הסכימו לקבל את תוכנית החלוקה וירו על תחבורה יהודית, והלוא רק ימים אחדים קודם עוד הייתי ב"שומר הצעיר" בגלל חלום המדינה הדו-לאומית.

אני אוהב את בתי הפעילה במחסום ווטש ובתעאיוש ועושה ימים כלילות בשטחים, עוזרת לכל פלסטיני בצרות, היא מאמינה ב"מדינת כל אזרחיה"; גם אני חושב שזהו הפתרון היחיד ההגיוני, אבל לא מוכן לוותר על המדינה היהודית, ולכן מאמין שניאלץ להילחם עוד מאה שנה כי אין ערבי בעולם, לבד מי שרוצה לסבר את אוזני, שיקבל אותנו כישראל. לא גדולה, לא קטנה. ●

"אנחנו לוחמים הפעם מלחמת קיום. חזרנו לימים בהם בגיל 17 התגייסתי לפלמ"ח, כי הערבים לא הסכימו לקבל את תוכנית החלוקה וירו על תחבורה יהודית"

מאמר דעה, YNET

יום ראשון כ"ז תמוז תשס"ו, 23.7.06

**"ההתנתקות
התפרשה
כחולשה,
שהזמינה
מתקפה,
שבאה לפתחנו
גם בעזה וגם
בגבול הצפון"**

אם יש בה תרומה כזו או אחרת, היא לא עולה כנגד העוצמה הנוראית של הפגיעה שקרתה כתוצאה מפינוי תושבים מבתיהם, כשמסלקים עשרת אלפים אנשים מבתיהם. כשעשו זאת בסיני, היה הסכם שלום והוציאו את מצרים ממעגל הלחימה... בעזה זו לא היתה התמורה ולכן יכולתי להבין את ההתנגדות הקשה, וגם אצלי קיימת התחושה שהדבר הזה איננו שווה את המאמץ.

ההתנתקות לא הוכיחה את עצמה בחלק גדול מהמובנים. אני מתייחס למה שקיוו שתביא, שתביא להתפכחות בצד השני, שתביא לסוג של כניסה נפשית של הפלסטינים לתהליך של דיאלוג איתנו, וראינו כנראה התפתחויות הפוכות.

ההתנתקות התפרשה כחולשה, שהזמינה מתקפה, ומתקפה זו באה לפתחנו גם בעזה וגם בגבול הצפון. ●

ראיון לרשת ב' של קול ישראל, י"ג תשרי תשס"ז, 5.10.06

**"חוץ מאשר
לשרון ול'פורום
החוזה',
ההתנתקות לא
הועילה לאיש"**

מה יצא מהאג'נדה היצירתית הזאת? החודשים שחלפו מאז הוכיחו, כי חוץ מאשר לשרון ול"פורום החווה", ההתנתקות לא הועילה לאיש. להפך: אלפי אזרחים ישראלים נותרו חסרי בית וחסרי פרנסה, זרם הברחות הנשק מציר פילדלפי אל תוך הרצועה גבר ועמו גם גשם הקסאמים לעבר שדרות ויישובי הנגב המערבי. ●

מתוך טורו האישי של פורת במוסף השבת של "ידיעות אחרונות", נובמבר 2006

סגן-אלוף במילואים עקיבא דותן מרעננה, במכתב שהגיע למשרדי מועצת יש"ע.
הכותב מהווה היום סמל לשינוי העמוק המתרחש בחברה הישראלית

לכבוד מר **בנצי ליברמן** - יו"ר מועצת יש"ע
שלום רב,

אנו לא מכירים באופן אישי אך בחרתי לכתוב לך
מכתב זה לאחר שהגעתי למסקנה שההתנתקות
שבוצעה לפני שנה הייתה משגה חמור ביותר של
ממשלת ישראל והעומד בראשה, אריאל שרון.

בימים ההם תמכתי בהתנתקות וראיתי
בה שלב נוסף לקראת הגעה לשלום מלא
עם הפלשתינים בעזה. הייתי אוהד נלהב של
ההתנתקות ושכנעתי את כל חבריי ומכריי לתמוך
באריק שרון ובמדיניותו הצודקת.

כיום, שנה לאחר ביצוע התוכנית אני מצטער
מאוד שפינו את כל היישובים ברצועה והשאירו
שם עיי חורבות ומקום אחסון לנשק ואמל"ח
נגדנו.

מאז החלה המלחמה בלבנון, שיניתי לחלוטין את
דעותיי הפוליטיות משום שהגעתי להכרה שאין
פרטנר ערבי למשא ומתן וכולם (למעט הנורמאלים)
רוצים בהשמדתנו ובחיסול מדינת היהודים.

**"הייתי אוהד
נלהב של
ההתנתקות...
כיום אני
מצטער מאוד.
השאירו שם עיי
חורבות ומקום
אחסון לנשק
ואמל"ח נגדנו"**

הגיעה העת לומר לממשלה להפסיק לדבר על
התכנסות נוספת שתביא לחורבן והרס של ערי
המרכז (רעננה, כפר-סבא, פתח-תקווה ועוד).

כאיש צבא במשך 22 שנים ראיתי מלחמות,
דם ושכול וחשבתי שבדרך מדינית נוכל להגיע
לשלום צודק ואיתן באזור. אך לא עוד. ההתקפות
הנלוזות של החיזבאללה בצפון והחמאס בעזה
הביאו אותי למחשבה שאין עם מי לדבר. חלמתי
על שלום עם אמונה שנגיע להסכמות מדיניות
למען ילדינו ונכדינו אך טעיתי ושגיתי.

אתנגד בכל כוחי הדמוקרטי להתכנסות ואעשה
הכל לפעול נגדה תוך שכנוע חבריי ומכריי לסכל
את התוכנית הארורה הזאת.

**"חלמתי על שלום
עם אמונה
שנגיע להסכמות
מדיניות למען
ילדינו ונכדינו
אך טעיתי ושגיתי"**

**"הייתי מאוד
בעד המהלך של
ההתנתקות, נשאתי
דגל כחול, אבל
לנוכח התגברות
החמאס והתעצמות
הטרור החשיבה
שלי משתנה"**

ביום ההתנתקות הגעתי לאזור כאזרחית שתמכה בפינוי. הייתי בקטיף ובנצר חזני. ביקשנו להיות גם עם הצבא וגם עם המפונים, לשבת עם האנשים ולדבר איתם. זו חוויה שלא תימחק מזיכרוני לעולם. באותו יום חזרתי הביתה ואמרתי לכל מי שהיה עם סרט כחול שיוריד אותו כי זה פשוט לא לעניין... הכיתי על חטא אז, ביום הפינוי ב־16 באוגוסט, והיום, באיזשהו מקום אולי אני מחפה באופן אישי על אותו סרט כחול שהיה לי על האוטו...

האנשים האלה משלמים מחיר גדול מאוד. יותר מזה, אני חושבת שהם היו כלי משחק, ואני אומרת פה מילה מאוד חזקה. לדעתי, הם נוצלו.

...כאשר בהיי־טק אתה עושה משהו, אתה בודק אותו לפני שאתה אומר שזה בסדר. פה עשינו משהו בלי לבדוק אותו קודם לכן. לא היה מודל על יבש".

עיתון "הצופה", י"ב אב תשס"ו, 6.8.06

■ צאנו מלבנון
וחיזבאללה תוקפים
אותנו מלבנון.
יצאנו מעזה וארגוני
הטרור תוקפים אותנו
מעזה.
הגזרה השקטה ביותר
כרגע, היא ביהודה
ושומרון.
אפילו אצל השמאלנים
הכי גדולים מתגנב
פתאום הרהור כפירה:
אז אולי זה לא
הכיבוש?"

הייתי מאוד בעד המהלך של ההתנתקות. נשאתי דגל כחול ולא כתום, אבל לנוכח התגברות החמאס והתעצמות הטרור, החשיבה שלי משתנה והיא מחייבת הסתכלות רבת פנים. אני נמצאת כעת בצומת מחשבתית.

ראיון בערוץ 7, ט"ז חשוון תשס"ו, 7.11.06

בסיוור בחבל לכיש, באתרים המיועדים למגורי העקורים, הוסיפה ח"כ דותן: "החבר'ה האלה הלכו עם הסרטים הכתומים ואנחנו המצאנו סרטים כחולים. כאילו עשינו 'הם ואנחנו'. אני חושבת שאנחנו צריכים כולנו להתבייש ואני בראש ובראשונה. ●"

ה' תשרי תשס"ז, 27.9.06

האלוף במיל' גיורא איילנד ראש המועצה לביטחון לאומי, מאדריכלי ההתנתקות

**"לא היתה
הסתכלות
קדימה.
ההתנתקות
לא תרמה
דבר לפתרון
הסכסוך"**

א יורא איילנד, אתה תיכננת את ההתנתקות בעבור ראש הממשלה לשעבר, אריאל שרון. האם ההתנתקות היתה מהלך נכון או שגוי?
- ההתנתקות היתה החמצה אדירה. החמצה היסטורית. לא היתה הסתכלות קדימה. ההתנתקות לא תרמה דבר לפתרון הסכסוך הישראלי-פלשתיני.

האם במערכת הממלכתית, שאתה היית חלק ממנה, נערך דיון מסודר בשאלה האם ההתנתקות היא מהלך נכון?

- לא. כשאני נכנסתי לתפקידי ב־18 בינואר 2004, כל שהיה הוא המונח האמורי 'התנתקות', שנקבע בנאום הרצליה. עדיין לא היה רעיון מגובש אלא רצון לרעיון. שאלתי את שרון כמה זמן יש לי לגבש תוכנית, והוא אמר לי: ארבעה חודשים. אבל מהר מאוד התברר לי, שדב ויסגלס כבר היה אצל האמריקאים והתחייב למהלך חד-צדדי

גדול גם בעזה וגם בגדה. מיד אחר כך התחייב שרון על פיניו של 18 יישובים בעזה בראיון ליואל מרקוס, ובכך נטרפו הקלפים. הסוסים כבר יצאו מהאורווה. תהליך התכנון שיזמתי התנפץ".
כלומר, רעיון לא מגובש כלל הפך לתוכנית מחייבת ללא דיון מסודר ולפני שתהליך התכנון הושלם.

- נכון.

זה תהליך קבלת החלטות פרוע.

- זה תהליך שהפך את עבודת התכנון לבלתי רלוונטית.

- אני חושב שבין הים לנהר אין די מרחב כדי להכיל שתי מדינות... קווי 67' ותוכנית קלינטון אינם מעניקים לישראל גבולות בני הגנה. ברגע שכביש 6 נשלט בטווחים של מטרים באש של מקלעים ואר-פי-ג', ישראל בבעיה. ברגע שאתרים אסטרטגיים במדינת ישראל הם בטווח ירי של טיל סאגר, ישראל בבעיה. אם יש לך את המטוס המתקדם ביותר בעולם, אבל הוא לא יכול להמריא מכיוון ששדה התעופה נמצא בטווח יעיל של נשק מדויק - יש בעיה. ©

**"קווי 67'
ותוכנית קלינטון
אינם מעניקים
לישראל
גבולות
בני הגנה"**

**"הפרידגמה
הקלאסית של שתי
מדינות לשני עמים
בין הים לנהר אינה
ישימה"**

- אני למשל חושב שאי אפשר להבטיח את ביטחון מדינת ישראל ללא רמת הגולן. אנחנו זקוקים לרוב המוחלט של שטח הרמה כדי שיהיה לנו מינימום המרחב להפעיל נשק מדויק, מטוסים, מזל"טים וטילים. קל וחומר אל מול יהודה ושומרון.

איננו יודעים מה יהיה בירדן בעוד חמש שנים. איננו יודעים מה יהיה בעיראק. וגם כדי לשמור על היכולות שלנו מול איראן, אנחנו זקוקים למינימום שטח. לכן השליטה בקו הגבעות החולש על נתב"ג וכביש 6 היא חיונית. הרחבת הפרוזדור לירושלים היא חיונית".

גם מדינה פלשתינית המשתרעת על 100 אחוז מרצועת עזה ו-97 אחוז מהגדה המערבית אינה בת קיימא. היא אינה 'viable'. מדינה כזאת תהיה מדינה ענייה, קיצונית, חסרת נחת, שהלחץ הדמוגרפי בה בלתי נסבל. במקרה הטוב

יחזור תרחיש הפדאיון של שנות החמישים. במקרה הרע תהיה קריסה כוללת ועימות. על כן, הפרדיגמה הקלאסית של שתי מדינות לשני עמים בין הים לנהר אינה ישימה. כל העולם אולי מסכים לה, אבל בשטח היא לא ישימה".

ומה דעתך על התכנסות?

"היא מעוררת שורה של דילמות המחייבות בירור. המקומות שמהם מתנתקים הם בעלי חשיבות ביטחונית גדולה יותר וזיקה היסטורית עמוקה יותר מגוש קטיף. עפרה, בית אל וקריית ארבע הן חלק מהאתוס הישראלי. הן הלב של הלב של ארץ ישראל.

אם צה"ל ייצא מהשטח לחלוטין כפי שיצא מרצועת עזה, יוצרו בעיות ביטחון שאיני יודע כיצד פותרים אותן: ירי קסאמים על ירושלים ועל נתניה מדי יום, רכבת אווירית מאיראן לגדה שישראל לא תוכל לעצור.

ללא כל קשר לאולמרט או לשרון אישית, המערכת של קבלת החלטות בישראל נראית לך תקינה?

● לא.

**"המקומות
שמהם מתנתקים
הם בעלי
חשיבות ביטחונית
גדולה יותר
וזיקה היסטורית
עמוקה יותר
מגוש קטיף"**

מתוך ראיון שערך ארי שביט
במוסף "הארץ"
ה' סיוון תשס"ו, 1.6.06

**"אדם אינו
מגרש אדם
מכיתו. לא כל
שכן יהודי אינו
מגרש יהודי"**

ה אחים הכתומים התנגדו לעקירת גוש קטיף וצפון השומרון. מותר היה לכפות זאת עליהם. רק שזה היה בלתי נבון, וכמי שתמך בהתנתקות לא הערכתני את גודל כאבם, עומק הפצע שנפער. הם השאור שבעיסה הלאומית. לא רק הם. אבל רובם ככולם.

הם מופת בחייהם ובמותם גם אם לא מקבלים (ואין חובה לקבל) את אורח חייהם. עם אחים כאלה אפשר להתווכח. מותר להציע להם. לחזור ולהציע, ולא להרפות. להתמקח, לפתות, לברר, להפציר.

אך הם ראויים שלא נכפה עליהם לנטוש את בתיהם הלגיטימיים. נכון שמותר לנו על פי החוק והדמוקרטיה, אבל מותר לנו גם לומר לעצמנו שלא נעשה כן לאחים האהובים. בכיתי והזעתי איתם בימים החמים ההם בנווה־דקלים. סברתי כי הם טועים. אך למרות שגם בעתיד אתמוך בכל פשרה סבירה אשר תקרב את השלום עם

הפלשתינים, לא אתן עוד את ידי ועטי לגרש "אחים כתומים" מבתיהם אשר הוקמו על דעת ממשלות ישראל, וגם אציע להם למצוא מודוס־ויונדי אשר יאפשר לקיים מסגרת חיים תרבותית משותפת ברוח היהדות על בסיס של פשרה הדדית.

אדם אינו מגרש אדם מביתו. לא כל שכן יהודי אינו מגרש יהודי.

"מעריב", המוסף לשבת,
כ"ב אלול תשס"ו, 15.9.06

ה ניסיון של הפינוי מעזה גרם לדעת הקהל בישראל שלא להתייחס לתהליך השלום ברצינות. אי אפשר להעניש את מדינת ישראל פעמיים - מצד אחד ירי קסאמים, ומצד שני ענישת המתנחלים. לא ניתן לעצור מהילדים של המתנחלים לבנות את בתיהם.

פרס במסיבת עיתונאים במהלך ביקור בלונדון, ו' תשרי תשס"ז, 28.9.06

לדברים שהבאנו בפניכם שותפים בתחושה ובאומר רבים מאזרחי ישראל. לצערנו, בדברי ההתפכחות ומילות הצער אין די.

מבין השורות עולה זעקת עשרת אלפים העקורים, הנאמנים והמסורים מקרב אזרחי המדינה, הנעים ונדים כפליטים במולדתם.

מדינת ישראל חייבת להסיר מיד את חרפת ההזנחה ופשע ההתעלמות ולפעול לשיקום הקהילות והמשפחות לפחות באותה עוצמה והיקף בהם פעלה במשימת ה"נחישות והרגישות" ההיא. מימין ומשמאל, מכתום ועד כחול, נשמעת כעת הקריאה להשלים את הפרק הכעור הזה עד תומו ולהתגייס למען המפונים.

במאמר נוסף ב-YNET יוצא העיתונאי עופר שלח בחריפות נגד שיטת הנסיגות החד־צדדיות. "ההתקפה בכרם שלום כונתה על־ידי הפלשתינים 'מבצע האשליה הנעלמת'. התעמולה הפלשתינית התכוונה למשהו אחר, אבל כדאי גם לישראלים להרהר בשם הזה", כתב שלח, "בהרבה מובנים זו המציאות שתהיה כאן גם אחרי שכל האשלויות שמוכר לנו השלטון כבר שלוש שנים - התכנסות, גדר הפרדה, אנחנו כאן והם שם - ייעלמו מן השטח".

שלח, עיתונאי ותיק ומוערך ומחבר הספר "בומרנג", קובע כי קונספציית הגדר לא תורמת לביטחון: "ככה יראו הפיגועים ביום שאחרי הנסיגה והגדר (המאמר נכתב ביום הפיגוע בכרם שלום). זה מה שיהיה כאן - אין שליטה בשטח שאתה לא נמצא בו. שום נסיגה ושום גדר לא ייצרו

ביטחון מוחלט".

"שום נסיגה ושום גדר לא ייצרו ביטחון מוחלט"

מוגש כחומר למחשבה ע"י:

מועצת יש"ע

מועצת היישובים היהודיים
ביהודה שומרון וחבל עזה

בית הדפוס 11, גבעת שאול
ירושלים 95477
טלפון 02-6211999
פקס' 02-6516662
perla@myesha.org.il

לעולם לא עוד!

המילים המפוכחות בחוברת זו הם חלק מתהליך התנקות שעוברת החברה הישראלית, התנקות מהמושחת והאפל, התנקות מחטאי העיוורון, התנקות מההתנתקות.

חורבן חבל קטיף ויישובי צפון השומרון הוא פשע מהחמורים ביותר בתולדות העם היהודי שבוצע בידי מנהיגות יהודית נגד בני עמה.

אך מתחתיות התהום אליהן צללה מדינת ישראל ניתן רק לעלות מעלה: ללמוד את הלקחים, להישמר. לעולם לא עוד. ●

יאיר לפיד

עיתונאי, סופר ומנחה
טלוויזיה ישראלי:

"יצאנו מלבנון

**וחיזבאללה תוקפים
אותנו מלבנון.**

**יצאנו מעזה וארגוני
הטרור תוקפים אותנו
מעזה.**

**הגזרה השקטה ביותר
כרגע, היא ביהודה
ושומרון.**

אפילו אצל

**השמאלנים הכי
גדולים מתגנב**

**פתאום הרהור כפירה:
אז אולי זה לא
הכיבוש?"**